

Sbírka „Obývací nepokoje“ (1995)

I. část – Obývací nepokoje

ROZVEDENÁ

Několikrát do roka
náhradní milování
S hlavou zvrácenou jako
u zubaře
když vrtačka ukáže
na střed bolesti

Na druhý den se pak
Přecenění v inzerátu

Ale většinou je klid
svatý klid
Ve kterém pere
vaří uklízí
musí pochopit vnitřnosti rádia
i počty třet'áků
(čtyři bez jednoho)
nakoupit vyžehlit
vyplnit dotazníky

A když večer spravuje pojistky
netuší
jak jí šroubovák v ruce
smutně sluší

NEDĚLE

Odpoledne tlačí do oken.
Vedro
Tennessee Williams.

Kuchyň po rajské omáčce
jako
poslední
veliký
trestný čin.

Zbytky souloží.

Krajina s
určitým počtem
ptáků.

II. část – Chvilé pro rybu

NESU KURVU

nesu kurvu
občas se zastavuju
prudce cosi vykřikuju
cosi prudce vysvětlím
zrelativním
napiju se
přikryju ji
a pak dál
nesu kurvu

MATKO

Stále míň od tebe potřebuju
stále míň toho máš

Už jenom peníze
a ruce
pro pštrosí hlavu
mého strachu

Sbírka „Měsíce“ (1998)

ČERVENEC

Vlaky z Ostravy
chlap v pruhoaném triku
čeká
slušně a čistě
bez konce
pruhoaném triku
lahváč je poloprázdný
jak vzdálenost ve slově Karviná

ČERVENEC

V bedně od rajských
Krabice od krevet
centrum
ponechané na okraji dne
kaštany na dvoře
zmohutněly
nad ženskou s nahýma rukama
klepajícima popel

*Sbírka „Vždycky se ty dveře zavíraly“
(2002)*

I. část - Pustoryly

NA HLAVNÍM

váleček
jakože padá déšť
jakože padá dubové listí
jelení zadek číšnice
mizí mezi přepravkami
otevřeno stále
nad pultem beskydské hory
a bulharská keramika
jako doma
jako všude
jako by Bulharsko a Beskydy
nikde nekončily
řemeny kabel se napínají
v čekání na spoj

PŘED KOUPELÍ

svlékla ses
čtyřicetiletýma rukama
a otočila se
k zásuvkám
kde už tak strašně dlouho
máme krémy břitvy a náradí
uhnul jsem očima
před tvou krásou
a pamatuji si jenom
bílý hřbet
Giottovy monografie

NOC

Skutečná tma je v dětské ložnici. Hluboká
čern. Jinde jen řídké a vodnaté šero, ve
kterém se dá nakonec všechno potupně
rozeznat.

VELKÝ ADAM

Adam už je velký
dlouhé nohy
jako pravda
visí z horní postele
přes celý večer
ve kterém chtěl mluvit
o svém malém
mobilu

II. část – Taška piv

INVERZE

Den bez nebe. Město hluché mlhou,
tak hustou, že se opilec může opřít, v tom
zlém vlání.

Lampy v asijském bistru svítí i
v poledne. Vedle v kuchyni mezi vysokými
lednicemi se nehlasně smějí nějací lidé
vietnamskému vtipu.

KABEL

Matce jsem volal. Děti před chvílí jedly,
pozorné ke každé žilce. Ke každé
odpovědi, kterou si čas od času vyžádají.

Ještě zbývá kabel antény, visí
z protější střechy za tvými zády. Chci ti ho
ukázat, pak náhle pochopím, že o něm víš.
Vít ho serval a píše s ním do prostoru
nějaká velká slova.

Sbírka „Odstavce“ (2004)

24. 10. 2003

U nádraží nechtěná kolíže z barevných
plakátů. Na tom horním: *Kurz
reinkarnace! Co bude potom?* Přes něj
dole přelepený druhý a na něm
nesmlouvavě velikými písmeny: *Helena
Vondráčková*. Umírat nemá smysl.

MÍSTO OSTRAVA

Že jsem to bral, psát o Ostravě coby městu, tedy jaksi i o určitém kulturním fenoménu, který poznamenává, otiskuje se a kedi cosi, vždyť tomu nemohu rozumět, Yveta má pravdu, zajímám se jenom o knihy a hospody, toho druhého je tady víc, i když Severku už zrušili, U Hlubka a U Haldy je ještě otevřeno, mohl jsem klidně zajít, kdybych to nebral.

A pak, Ostrava není žádné město, leda tak místo, kusy místa, na kterých se děje naše pobývání, kusy místa s obživou, propojené lokálkami a bludnými autobusy, Hrabůvka, Bartovice, většinou si nesednu, sedí chlpi, každý v týle vrásku, jako by byl hvězdářem nebo ornitologem. Necvakám, jedu načerno kolem harampádí Vítkovic, někdy se zezadu ozve něco o životě, a chrchle, kusy čehosi, černý kašel, jsem zticha, jedu načerno, nikdo neví, že občas používám přechodníky a říkám nicméně a autentický. Kolem je panoráma sebevědomé jak reklama na cigarety, s kouřením, s tím tady máme problémy všichni, nejenom cikánky u přízračného podchodu na Stodolní ulici, plného zvířat a představ a spodní vody.

Město má své zákonitosti, struktura se jim říká elegantně, a ty vyvěrají z hlubinných důvodů, z nichž se rozvíjelo. Město poskytuje svým obyvatelům určitou jistotu kulturního rysu, charakter, esprit se říká elegantně, ale hlavně radost, která se jmenuje bydlet, bydlet s výhledem na akát, se sousedy a s krámem, zavírajícím pozdě večer. Město je patrně víc než prostor k obživě, než štace, je to jakási vnitřní smlouva s duchem místa, vstoupit do města a usadit se v něm, ne, to není jenom přbýt na místo, nastoupit na roztočený kolotoč šichet, občas roztočit hospodu, občas flašku na ubikaci, těžít, vytěžít, vybydlet a ve chvíli, kdy je všechno pryč, pozůstat. Pamatovat si svůj příběh, zadržlý osud a zdravotní kartu, adresu bydliště a otevírací doby ještě neznamená vzpomínat si na místo, kde se to stalo, na tu Ostravu, ze které se tak obtížně posílá pohlednice.

Tak dobře, je to i jinak, taky jsem tady viděl otevírání kulturního klubu, lidi v divadle, lidi v parku, liliovník tulipánokvětý, Yveta totiž nemá pravdu, ještě se zajímám o stromy, je jich víc než hospod a je tady univerzita a je na ni nával. Všechno se mění, jak správně říkají mužové z radnice, mnohé už neplatí a fotograf Viktor Kolář, co léta fotí Ostravu, by to měl konečně pochopit a vidět na barvu. Obchody na korze, obchodníky na rohu, kasino, hernu, hostel, banku, hernu, chlápek se ptá, kudy na náměstí k Václavovi, tomu kostelíku... Kolem mek donalda a oskars pabu. Všechno už tady je, všechno lze, jenom ta nová jména budou nějakou dobu znít přihloupleji než jinde, Dolly, Vegas, Veronique bar.

Kusy místa jsou to, Přívoz, Hrušov, Kolov, pospojované potrubím a hloozem a kousky ticha v záhybech na soutoku Odry s Ostravicí, zarostlých v září netýkavkou Royleovou. Chce se napsat, že na podzi se kouří víc, ale to je lyricá neupřímnost, nebod' tady se kouří pořád, to by se mi chlapi smáli, ti s vráskou v týle, hlavy by zakláněli jako při rumu, když se žije, sklem tříská, kdo to má po nich uklízet, před chvílí vypadali všichni jak halda únavy, teď nevědí co by, na nic si nedají sáhnout, na ruce, na Baník, a dalšímu nevěří, natožpak plachosti. Vlastní plachosti! A ta se přece michne, v tom divném místě, jednou za večer, mezi rummy, mezi šichtami, mezi Muglinovem a Marjánkami, a je pryč, k neuvěření, kdyby nezůstala na těch krásných Viktorových fotografiích, které se nenaučily pózovat v barvách. Ale to se psát nemá, o plachosti přesvědčovat, proč taky, to mám z toho, že jsem to bral, napsat o Ostravě jako o fenoménu, kdesi cosi, měl jsem radši někam zajít, a taky půjdu, U Hlubka mají ještě otevřeno.

17. 6. 1986

Koán z otravské hospody nad ránem: „Toho piva je jednou víc, jednou míň a jednou víc!“